

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania J. D.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 4 marca 2014 r. zmienił zaskarżony apelacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. wyrok Sądu Okręgowego w S. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 marca 2013 r., zmieniający decyzję organu rentowego z dnia 13 lipca 2012 r. i przyznający ubezpieczonemu J. D. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2012 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy przypisał zbyt duże znaczenie okoliczności, że ubezpieczony posiada kategorie prawa jazdy uprawniające do wykonywania zawodu kombajnisty i traktorzysty, które to zawody wykonywał w latach 1974-1996. Tymczasem ubezpieczony legitymuje się wykształceniem podstawowym, a nie zawodowym, a w ostatnim okresie swojej aktywności zawodowej, przez okres ponad 10 lat bezpośrednio przed wystąpieniem z

wnioskiem o rentę (w latach 1997-2008), wykonywał obowiązki palacza c.o. i konserwatora w spółdzielni mieszkaniowej. Zatem ewentualną niezdolność ubezpieczonego do pracy należało rozpatrywać przez pryzmat czynności wykonywanych we wszystkich zawodach, również w tych ostatnich. Po uzupełnieniu materiału dowodowego w zakresie czynności wykonywanych ostatnio przez ubezpieczonego oraz o dowód z uzupełniającej opinii biegłych, Sąd Apelacyjny uznał, że ubezpieczony może wykonywać prace konserwatora i palacza c.o., ponieważ ubezpieczony ma jedynie przeciwwskazania do pracy na wysokości i na podestach przy wysokich kotłach. Ponadto stan zdrowia ubezpieczonego poprawił się, od leczenia operacyjnego minął długi okres czasu i aktualnie nie występują istotne powikłania. Z punktu widzenia ortopedycznego z opinii biegłego ortopedy wynika, że ubezpieczony również jest zdolny do wykonywania pracy z zastrzeżeniem, że nie może pracować jako kombajnista i traktorzysta, ani podnosić ciężarów ponad 15 kg. Biegli zasadnie argumentowali, że podstawą przyznawania ubezpieczonemu prawa do renty we wcześniejszych okresach była operacja lewego stawu biodrowego w 2009 r. Z powodu tego schorzenia był on początkowo całkowicie, a następnie częściowo niezdolny do pracy. Aktualnie jednak minął długi okres od operacji, podczas którego nie ujawniły się żadne istotne powikłania zdrowotne. Dlatego uznać należało, że choć ubezpieczony ma przeciwwskazania do pracy kombajnisty i traktorzysty, to jednak może wykonywać pracę konserwatora i palacza gazowego c.o., tj. pracę zgodną z posiadanymi wykształceniem i umiejętnościami, które nabył w całym okresie swojej kariery zawodowej.

Wywiedzioną od tego wyroku skargę kasacyjną ubezpieczony oparł na zarzucie naruszenia prawa materialnego, to jest art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), wskutek przyjęcia, że „zdolność do pracy należy oceniać w wąskim zakresie, podczas gdy należy brać pod uwagę całokształt zdolności danej osoby także tych faktycznych, a w szczególności umiejętności i doświadczenie, które nie są popularne, a są dobrze opłacane oraz niewłaściwe zastosowanie art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach (...) podczas, gdy powinno się stosować art. 12 ust. 3 przedmiotowej ustawy”. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący

umotywował występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na konieczności wyjaśnienia „zakresu umiejętności podlegających ocenie przy ustalaniu poziomu niezdolności do pracy, a w szczególności zakres pojęcia ‘częściowo niezdolny do pracy’ z punktu widzenia prac i zawodów, które nie wymagają kwalifikacji lub też wymagają kwalifikacji, które posiada każdy, przeciętnie wykształcony człowiek, o przeciętnym doświadczeniu życiowym”. Skarga jest też oczywiście uzasadniona, „ponieważ Sąd II instancji zbyt wąsko rozumie pojęcie częściowej niezdolności do pracy pomijając kwalifikacje faktyczne (nieudokumentowane), które mają istotne znaczenie na rynku pracy”.

Sąd Najwyższy zważy, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania już z braku proceduralnych podstaw zaskarżenia, co sprawiało, że w postępowaniu kasacyjnym wiążące było ustalenie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), że skarżący nie jest choćby częściowo niezdolny do pracy, ale może wykonywać „pracę zgodną z posiadanym wykształceniem i umiejętnościami, które nabył w całym okresie swojej kariery zawodowej”. Brak proceduralnych zarzutów kasacyjnych wykluczał poddanie pod merytoryczny osąd kasacyjny „licznych błędów w ustaleniach faktycznych”, które co do zasady usuwają się spod kasacyjnego rozpoznania (art. 398³ § 3 k.p.c.). W konsekwencji miarodajnego ustalenia braku podstaw i uzasadnienia do stwierdzenia u skarżącego wymaganej choćby częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 w związku z art. 57 ustawy o emeryturach i rentach, w sprawie nie występowało sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne, które wymagałoby „konieczności wyjaśnienia zakresu umiejętności podlegających ocenie przy ustalaniu poziomu niezdolności do pracy, a w szczególności zakres pojęcia „częściowo niezdolny do pracy”, wobec wiążącego ustalenia zaskarżonego wyroku, że skarżący nie spełnia takiej koniecznej przesłanki nabycia uprawnień rentowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

